

her i Landet. Det drejer sig altsaa ikke om en Revision af selve Grundlønningerne og Alderstilløgene, men om en Revision af de Tillæg, der blev indført ved Loven af 1919, og endda kun de to af dem, nemlig Dyrtidstilløget og Konjunkturtilløget. Samtidig har man ganske vist rørt ved Pensionsbidraget, idet man har forhøjet det fra 2½ til 3 pO., og vort Parti har givet dette sin Tilslutning ud fra den Betragtning, som Ministeren udtrykte, naar han sagde, at samtidig opnaar Tjenestemændene den Fordel, at de, som har indbetalt Pensionsbidrag, og som faar deres Afsked, før end de kan gøre Brug af Pensionsretten, faar Beløbet tilbagebetalt, hvad der hidtil ikke har været Tilfældet, idet de paagældende aldrig fik det Bidrag at se, som de havde indbetalt til Pensionsfonden.

Det Lovforslag, der foreligger i Dag, er jo et noget andet end det, der blev fremsat i Folketinget den 17. Februar, og jeg er tilfreds med den Forandring, der her er foregaaet. Jeg vil især udtale min Tilfredshed med, at det Attentat — hvis jeg maa bruge det Udtryk —, som den højtærede Minister har forsøgt særlig paa Dyrtidstilløget, er mislykket. Jeg ser i Dyrtidstilløget et lønningsmæssigt Princip, som jeg nødig vil give Slip paa. Jeg tror, at det vil være rigtigt at bevare dette Tillæg langt ind i Fremtiden. Alle de, som har gjort Krigstidens Lovgivning med, vil vide, hvilket Besvær man den Gang havde med at komme til en fornuftig Aflønning af samtlige vore Tjenestemænd. De vil vide, hvorledes man den ene Gang efter den anden spejdede, om jeg saa maa sige, efter en elastisk Lønningslov eller i hvert Fald efter en Ordning, hvorefter en vis Lønningsdel var flydende, efter som Priserne steg eller faldt, og jeg er forbavset over, at den højtærede Finansminister kunde tænke sig at gaa bort fra dette, da han jo hører til dem, som har været med til Krigstiden igennem at se, hvor vanskeligt det var at tilfredsstille Tjenestemændene, lønningsmæssigt set. Jeg maa paa den anden Side nedlægge Protest mod en Udtalelse af Ordføreren for de Konservative, naar han nemlig sagde, at man i Krigstiden under den radikale Ledelse ikke kunde imødekomme Tjenestemændene. Dette er positivt urigtigt, thi man gav den ene Gang efter den anden, efter som Dyrtiden udviklede sig, Løntillæg. Det forbavser mig, at det ærede Medlem kunde sige noget saadant, thi saa vidt jeg erindrer, har han selv deltaget i dette Arbejde. Jeg haaber altsaa, at Dyrtidstilløget, der, som jeg sagde, indeholder et Princip, som jeg an-

erkender i fuldt Maal, maa bevares i vort Lønssystem, og ikke alene bevares, men udvikles derhen, at man ogsaa indenfor det private Erhverv gaar over til at anvende dette Princip, hvorved man maaske kan komme bort fra en hel Del af de Lønningskampe, som vi nu er Vidne til. Jeg tror, det vilde være i højeste Grad urigtigt, om man gik bort fra det System, som man indførte i 1919, og som — det tør jeg paastaa — var imødeset af næsten hele Rigsdagen med Forventning om, at vi derigennem skulde komme bort fra Forhold, som vi tidligere har været inde i.

Nu skal jeg ikke komme ind paa Betragtninger over den Mængde Ændringsforslag, som er vedtaget i det høje Folketing, thi i saa Fald vilde vi — jeg havde nær sagt gentage den Forestilling, som vi har været Vidne til i de sidste Dage, og maatte fortsætte Behandlingen en Dag eller to. Jeg holder mig til det centrale i Spørgsmaalet, og det er dette: Er det berettiget at gaa til en Nedskæring, end sige saa stor en Nedskæring af disse Tjenestemandstillæg, som her er stillet Forslag om? Vort Parti har ikke ment, at vi paa det nuværende Tidspunkt kan give det Lovforslag, som er forelagt af den højtærede Minister og vedtaget af Folketinget, vor Tilslutning. Vi kan det ikke af forskellige Grunde, som jeg ganske kort vil pege paa.

For det første er der i Aarenes Løb afgivet ganske betydelige Beløb i Kraft af Pristallets Fald og derigennem Faldet i Dyrtidstilløget; ja, alene sidste Aar er der for Tjenestemændenes Vedkommende afgivet ca. 25 Mill. Kr. i Kraft af Faldet i disse Tillæg. Dertil kommer de Beløb og de Personalereduktioner, som er blevet Resultatet af Arbejdet i de nedsatte Sparekommissioner, som — det vil jeg gerne pege paa — har udført et ganske udmærket Arbejde. Endvidere har vi for vort Vedkommende betragtet den Bestemmelse, der blev indsat i Loven i 1925, som et Løfte til Tjenestemændene. Nu ved jeg meget vel, at man fra anden Side vil benægte, at der er givet noget Løfte, men jeg synes, at man i hvert Fald ikke kan komme bort fra, at der hos Tjenestemændene er skabt en berettiget Forventning om, at der overhovedet ikke skulde røres ved disse Tillæg før 1. April 1928, og ud fra denne Betragtning har vi taget vort Standpunkt.

For det tredje er der Nedskæringens Form. Alene denne Form er tilstrækkelig til, at vi toer vore Hænder og ikke vil have dem anbragt paa den Nedskæringskniv, som Finansministeren fører med saa stor